

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE

cu privire la contestația depusă de

Oxana Robu

**împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii
(evaluarea externă conform Legii nr. 252/2023)**

*(Dosarul nr. 3-7/25
PIGD 2-25088663-01-3-23062025)*

Sensul criteriului de integritate etică prevăzut de art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2025; Nepromovarea evaluării externe pe motiv de implicarea reclamantului, în ultimii 10 ani, în câteva cauze ce au determinat încălcări evidente ale Convenției Europene a Drepturilor Omului și au dus la consecințe foarte grave pentru persoanele afectate, în circumstanțele acestei cauze, nu încalcă limitele dreptului discreționar.

19 septembrie 2025

Examinând în ședință de judecată publică contestația depusă de Oxana Robu împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii,

Completul de judecată special al Curții Supreme de Justiție compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Stella Bleșceaga,

Diana Stănilă, *judecători*,

asistați de Diana Galațanu, Marianna Boico, Mihail Calistrov – *grefieri*,
cu participarea:

reclamantei Oxana Robu,

reprezentantului reclamantei – avocatul Vladimir Grosu,

reprezentantului Consiliului Superior al Magistraturii - Lia Balachin,

reprezentantului Comisiei de evaluare - avocatul Valeriu Cernei,

constată următoarele:

ÎN FAPT

A. Poziția reclamantei Oxana Robu (f.d. 3-24,128-137)

1. Oxana Robu a depus acțiune împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, terț Comisia de evaluare a judecătorilor, prin care a solicitat:

- anularea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/26 din 20 iunie 2025 cu privire la Raportul Comisiei de evaluare externă a judecătorului Curții de Apel Centru, Oxana Robu din 25 martie 2025;
- dispunerea a reluării procedurii de evaluare de către Comisia de evaluare;
- constatarea caracterului disproporționat și contrar art. 6 CEDO a măsurii aplicate, prin raportare la principiul imunității funcționale și la absența oricărei constatări de rea-credință sau gravă neglijență, cu consecința înlăturării măsurilor de eliberare din funcție, decădere și lipsire de indemnizații;
- constatarea încălcării art. 8 CEDO - în componenta dreptului la viață privată, reputație și evoluție profesională - coroborat cu art. 28 din Constituția Republicii Moldova și art. 7 alin.(1) din Legea nr.544/1995 privind statutul judecătorului, prin aplicarea sancțiunii de eliberare din funcție și publicarea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii pe pagina oficială a instituției.

2. În motivarea acțiunii Oxana Robu a indicat că, la 11 aprilie 2024, în temeiul Legii nr. 252 din 17 august 2023 privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor și modificarea unor acte normative, a fost notificată de către Comisia de evaluare a judecătorilor (Comisia) despre inițierea evaluării și i s-a propus să completeze chestionarul de etică și declarația pentru ultimii cinci ani, prevăzută de art. 12 alin. (3) din Legea nr.252/2023.

3. A menționat că, la 30 aprilie 2024 a depus declarația pentru ultimii cinci ani și chestionarul completat. La 13 august 2024, Comisia a informat-o că dosarul său a fost repartizat aleatoriu Completului B (Scott Bales, Iurie Gațcan, Willem Brouwer) și despre dreptul de a solicita recuzarea membrilor.

4. La 25 septembrie, 22 noiembrie și 18 decembrie 2024, Comisia de evaluare a cerut reclamantei informații suplimentare, prelungind de fiecare dată

termenul la solicitarea Oxanei Robu, iar aceasta prezentând documentele în termenele extinse.

5. La 24 ianuarie 2025, Comisia a notificat subiectul despre existența unor aspecte care ridică dubii privind conformitatea cu criteriile etice și financiare și că audierea publică a fost stabilită pentru 6 februarie 2025.

6. La 3 februarie 2025, Oxana Robu a solicitat ca partea audierii legată de cauze pendinte la CEDO să se desfășoare în ședință închisă. În temeiul art. 16 alin. (3) din Legea nr. 252/2023, Comisia a admis cererea. La 4 februarie 2025, subiectul a depus explicații și documente adiționale, integrate în dosar și analizate.

7. La 6 februarie 2025, în cadrul audierii, subiectul a confirmat acuratețea declarațiilor și chestionarului, a menționat că nu are corectări de formulat și a prezentat noi documente, pe care Comisia le-a inclus și examinat în secțiunea „Analiza”.

8. Reclamanta a menționat că Comisia de evaluare a judecătorilor a analizat reclamanta sub următoarele aspecte:

- *potențiala diferență dintre avere, venituri și cheltuieli (avere inexplicabilă) pentru 2012-2017 și 2019* - Comisia a identificat că gospodăria subiectului ar fi înregistrat pentru anii 2012–2017 și 2019 posibile discrepanțe între avere, venituri și cheltuieli, rezultând solduri negative cumulate de circa 136.151 MDL, adică sub pragul de 234.000 MDL prevăzut de art. 11 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 252/2023. În ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii din 22 mai 2025, reclamanta nu a contestat aceste constatări, iar membrii Consiliului Superior al Magistraturii nu au formulat obiecții. CSM a reținut că situația respectivă nu poate fundamenta nepromovarea evaluării;
- *implicarea în cauze care au dus la încălcări ale Convenției Europene a Drepturilor Omului* - Comisia a constatat existența unor dubii determinante pentru nepromovare, legate de implicarea subiectului în cauze care au generat încălcări ale Convenției Europene a Drepturilor Omului (Convenția). Comisia a analizat doar trei hotărâri: Cosovan, Naddur și V.P. Primul caz a vizat respingerea arbitrară a eliberării unui acuzat bolnav în stare terminală. CtEDO a constatat că legislația Republicii Moldova distingea în mod clar două situații de eliberare, înainte de pronunțarea sentinței și în timpul executării. Instanța, contrar art. 95 alin. (2) Cod penal, a aplicat eronat regimul juridic al eliberării, fără un temei rezonabil, restrângând nejustificat drepturi fundamentale. Al doilea caz viza condamnarea dispusă fără reaudierea obligatorie a acuzatului și martorilor, deși art. 415 alin. (2¹) din Codul de procedură penală impunea expres această procedură. Instanța a ignorat atât legea, cât și jurisprudența CtEDO, încălcând o garanție esențială a procesului echitabil. Al treilea caz se referea la menținerea unei condamnări întemeiate pe probe contradictorii, fără audierea martorilor-cheie ai apărării. CtEDO a constatat încălcarea art. 6 CEDO, reținând un proces lipsit de contradictorialitate și un avantaj nejustificat acordat acuzării. Decizia completului – din care a făcut parte subiectul – a depășit o simplă eroare juridică de bună-credință și a constituit o abatere gravă de la standardele interne și europene ale unui proces echitabil.

9. Prin raportul din 25 martie 2025 Comisia de evaluare a propus Consiliului Superior al Magistraturii ca Oxana Robu să nu promoveze evaluarea externă din cauza necorespunderii cu criteriul prevăzut la articolul 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 (încălcarea gravă a regulilor de etică și conduită profesională).

10. Prin hotărârea nr. 180/17 din 30 aprilie 2025, Consiliul Superior al Magistraturii a prelungit cu 30 de zile termenul de examinare a raportului Comisiei. La 19 mai 2025, Consiliul Superior al Magistraturii a primit opinia juridică a avocatului reclamantei, Vladimir Grosu, care contesta raționamentele raportului din 25 martie 2025 sub aspectul conformității cu jurisprudența CtEDO și al coerenței argumentării, în special privind caracterul arbitrar al hotărârilor pronunțate. La 21 mai 2025, Comisia de evaluare a transmis răspunsul său la această opinie.

11. Consiliul Superior al Magistraturii a programat pentru 22 mai 2025 ședința publică în care au fost discutate rezultatele evaluării judecătorului Curții de Apel Oxana Robu. Consiliul a acceptat raportul Comisiei de evaluare externă a reclamantei și a constatat nepromovarea evaluării de către aceasta.

12. În dezacord cu raportul de evaluare și hotărârea contestată reclamanta a invocat ilegalitatea și impactul procedurii de evaluare și aprobării rezultatelor evaluării de către Consiliul Superior al Magistraturii, în raport cu principiile și drepturile consfințite de CEDO precum și a drepturile și libertățile fundamentale protejate de Constituția Republicii Moldova și anume:

- încălcarea art.6 alin.(1) CEDO;
- încălcarea art. 8 alin.(1) CEDO;
- încălcarea art.14 CEDO;
- încălcarea art. 1 Protocolul 12;
- încălcarea art.16 alin.(2) din Constituția RM;
- încălcarea art. 20 din Constituția RM.

13. Oxana Robu a susținut că, nu existau dubii serioase care să ducă la nepromovarea acesteia și că existau circumstanțe de fapt care duceau la promovarea evaluării.

14. Cu referire la hotărârile *Cosovan vs. Moldova*, *Naddur vs Moldova* și cauza *V.P. vs Moldova*, Oxana Robu a menționat următoarele:

- ✓ *cauza Cosovan vs Moldova (22.03.2022) - CtEDO a constatat încălcarea art. 3 (tratamentul în detenție și obligația pozitivă a statului de a asigura condiții medicale adecvate) și art. 5 § 3 (durata arestului preventiv) CEDO. Reclamanta a susținut că, la caz, nu s-a reținut un act arbitrar al completului care a judecat fondul cauzei penale. Anume după pronunțarea hotărârii date de către CtEDO au fost operate modificări în Codul de procedură penală și Codul contravențional. Decizia de apel nu a fost contrară normelor imperative. Drept consecință, argumentele CtEDO nu se referă la încălcări de etică ori la un comportament individual arbitrar al judecătorul Oxana Robu și nu este îndeplinită cerința art. 11 alin. (2) lit. a) Legea nr. 252/2023.*
- ✓ *cauza Naddur vs Moldova (13.12.2022) - CtEDO a constatat încălcarea art. 6 § 1 și 6 § 3 (d) CEDO (dreptul la un proces echitabil și la audierea martorilor) într-o situație în care inculpatul fusese achitat de prima*

instanță, însă condamnat în apel, fără ca unii martori să fie reaudiați pe viu. Reclamanta a indicat că, pentru a imputa arbitrarul, Comisia de vetting ar trebui să probeze că la data pronunțării deciziei de către complet (2018), exista deja jurisprudență CtEDO clară, pe un caz identic, semnalând aceeași problemă procedurală și că judecătorii au ignorat-o cu bună știință. CtEDO a relevat un viciu de ordin procedural și sistemic, însă nu o hotărâre arbitrară (nefundamentată) a judecătorului Robu. Nu se poate reține că o încălcare de acest fel echivalează cu nerespectarea gravă a eticii sau a normelor imperative, așa cum o cere art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea 252/2023.

- ✓ *cauza V.P. vs Moldova (06.09.2022) - CtEDO a constatat încălcarea art. 6 § 1 și 6 § 3 (d) CEDO, reclamantul fiind condamnat pentru trafic de minori/exploatare sexuală fără să fi avut posibilitatea să-i interogheze efectiv pe unii minori-victime (sau, cel puțin, să aibă loc proceduri adaptate).* Reclamanta a relatat că în acest caz CtEDO nu a sancționat soluția pe fond (vinovăția inculpatului), ci procedura prin care unii martori minori nu au fost audiați din nou. Or, în materia infracțiunilor sexuale cu victime minore, jurisprudență CtEDO recunoaște un anumit grad de flexibilitate statelor pentru a proteja minorii, cu condiția să se garanteze totuși dreptul la apărare. Reținerea CtEDO nu echivalează cu un act arbitrar, ci reflectă un echilibru deficitar între dreptul inculpatului la confruntare și dreptul victimei la protecție. Nu se regăsește nicio conduită vădit nejustificată sau contrară normelor imperative care să poată fi calificată drept abatere gravă ori arbitrar.

15. Pentru ca articolul 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 să devină aplicabil, Comisia trebuia să demonstreze cumulativ existența unui act arbitrar/vădit contrar normelor imperative ale legii. În jurisprudența CtEDO, un act judecătoresc este arbitrar dacă reprezintă o denegare de justiție, complet rupt de cadrul juridic național, emanat cu rea-credință. Reclamanta a susținut că CtEDO nu a indicat că magistrata Oxana Robu a comis o eroare care să fie „absurdă” sau „contrară legii naționale în mod evident”. Deciziile adoptate de completul din care a făcut parte Oxana Robu au avut temei legal, s-au respectat procedurile interne și, cel mult, pot fi interpretate ca erori de procedură ori lacune legislative. De asemenea, CtEDO nu a stabilit, înainte de soluția judecătorului, că o decizie similară a fost contrară Convenției.

16. Comisia de evaluare a constatat că Oxana Robu a fost implicată în șase cauze examinate de CtEDO, în care s-a constatat încălcarea drepturilor omului, atribuindu-i reclamantei un rol important în stabilirea încălcărilor respective. Comisia a analizat doar implicarea subiectului în trei cazuri: Cosovan, Naddur și V.P, însă, nu a constatat că anume judecătorul Oxana Robu se face vinovată de condamnările respective a Republicii Moldova la CtEDO. La fel, nu există dovezi care să demonstreze că Oxana Robu ar fi acționat cu rea-credință sau intenție directă de a încălca drepturile justițiabililor. Simpla constatare a încălcării Convenției nu este suficientă. Comisia trebuia să determine în mod individual acțiunile și/sau inacțiunile lui Oxana Robu care au contribuit semnificativ la încălcarea prevederilor Convenției.

17. La materialele dosarului subiectului lipsesc probe din care ar rezulta că Comisia a ridicat și a analizat dosarele în care se pretinde că judecătoria Oxana

Robu a contribuit semnificativ la încălcarea Convenției. În absența unei examinări riguroase a elementelor cauzelor, inclusiv a materialelor deciziilor interne și a circumstanțelor în care acestea au fost pronunțate, constatarea acestui dubiu poate afecta independența judecătorilor.

18. Comisia nu a dat dovadă de consecvență și a aplicat un tratament diferențiat a judecătorului Oxana Robu în raport cu judecătorii Curții de Apel Centru Alexandru Spoială, Victoria Sârbu și Marcel Juganari, care la fel au fost implicați în cazuri care au făcut obiectul unor cereri la CtEDO, însă Comisia nu a constatat acest dubiu.

19. Reclamanta a indicat suplimentar că, are dubii față de activitatea membrilor Secretariatului, precum, lipsa de control al conflictelor de interes între Secretariat și candidații evaluării, calitate procesuală de învinuit în cauze penale a unui reprezentat a Comisiei.

20. Cu referire la ilegalitatea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii, reclamanta a menționat că acesta eronat a acceptat Raportul Comisiei. Deciziile Curții de Apel Chișinău, adoptate cu participarea subiectului evaluării, reflectă o linie jurisprudențială promovată de-a lungul anilor de instanțele judecătorești supreme. Ignorarea drepturilor apărării și crearea unui dezechilibru procesual în favoarea părții acuzării reprezintă o problemă sistemică în tot sistemul de justiție penală din Republica Moldova, care trebuie corectată. Nici Consiliul Superior al Magistraturii nu a constatat reaua-credință a subiectului evaluării la adoptarea deciziilor apreciate ca fiind arbitrare.

21. Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii aduce o ingerință disproporționată în viața profesională, reputația și stabilitatea financiară, garantate de art. 8 CEDO și art. 16, 43 Constituție, ingerință ce nu poate fi justificată în absența constatării unei culpe dovedite proprii (rea-credință sau neglijență) conform standardelor CCJE, Comisiei de la Veneția și jurisprudenței CtEDO în cauzele Denisov, Kovesi, Sidabras.

22. De asemenea, a fost viciată procedura de vot a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Din captura de ecran anexată la cererea de chemare în judecată nu se atestă că în rezultatul exprimării votului membrilor Consiliului prezenți la ședință s-a votat cu 7 (șapte) voturi „pro” și 2 (două) voturi „împotriva”, deoarece membrul Ion Guzun nu a votat „pro”. Nerespectarea transparenței și a votului individual motivat al membrilor Consiliului sporește percepția de arbitrar, iar lipsa motivării individuale a fiecărui vot a fost criticată de CEDO ca factor ce amplifică descurajarea asupra corpului judiciar (Baka v. Ungaria, § 167).

B. Poziția Consiliului Superior al Magistraturii (f.d. 105-121,195-199)

23. La 11 iunie 2025, Consiliul a depus referință, iar la 24 iulie 2025 - referință suplimentară. Acesta a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

24. Consiliul a menționat că Comisia s-a bazat pe o analiză detaliată, graduală și motivată a criteriilor stabilite de Legea nr. 252/202, care nu stabilește cerința existenței unei constatări din partea CtEDO privind încălcarea Convenției de subiectul evaluării. În schimb, art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023

prevede că un subiect nu întrunește criteriul de integritate etică dacă Comisia stabilește că acesta a emis acte arbitrare contrare normelor imperative ale legii, iar, anterior adoptării actului, CtEDO stabilise că o decizie similară era contrară Convenției.

25. Prin hotărârea nr. 2, din 16 ianuarie 2025, Curtea Constituțională a precizat că, pentru a constata caracterul arbitrar al unui act, Comisia trebuie să verifice cumulativ: (i) încălcarea unor norme imperative și (ii) existența unei hotărâri CtEDO anterioare, care califică o decizie similară drept contrară Convenției. Noțiunea de „act arbitrar” trebuie interpretată și în lumina jurisprudenței CtEDO, făcând trimitere la cauzele *Bochan v. Ucraina* (nr. 2), 5 februarie 2015, și *Balliktaş Bingollu v. Turcia*, 22 iunie 2021.

26. Autoritatea pârâtă a subliniat că constatarea enunțată a fost aplicabilă atât în examinarea dubiilor privind cauza *Cosovan*, cât și în cea privind cauzele *Naddur* și *V.P.*

27. În cauza *Cosovan* reclamanta a susținut că nu poate fi reținut un act arbitrar în activitatea completului de judecată care a examinat fondul cauzei penale. În dezacord, Consiliul a menționat că, ulterior hotărârii CtEDO în cauza *Cosovan c. Moldovei*, au fost adoptate modificări legislative (Legea nr. 245/2023 și HG nr. 417/2024), care au introdus dispoziții exprese privind revocarea sau înlocuirea măsurii preventive în cazul persoanelor grav bolnave. Totuși, acest fapt nu justifică inactivitatea completului de judecată de la 2018 (la momentul pronunțării deciziei prin care s-a soluționat fondul cauzei), deoarece și la acel moment existau temeuri legale clare pentru a dispune eliberarea reclamantului pe considerente medicale, art. 95 alin. (2) din Codul penal, în vigoare la 28 noiembrie 2018. Legea penală deja permitea eliberarea unei persoane grav bolnave înainte de pronunțarea sentinței. Cadrul procedural aplicabil speței era prevăzut de art. 385 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură penală, care impunea instanței să se pronunțe, odată cu sentința, asupra executării sau neexecutării pedepsei.

28. Argumentelor invocate de către reclamantă, precum că urmau a fi aplicate prevederile art. 469 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, care permite eliberarea din pedeapsă numai în timpul executării pedepsei, este neîntemeiat. În speță, era incidentă prima ipoteză a art. 95 alin. (2) „până la pronunțarea sentinței”, devenind aplicabile prevederile art. 385 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură penală. Instanța de apel era obligată să decidă asupra necesității executării pedepsei conform art. 413 alin. (1) din Codul de procedură penală, care prevede aplicarea regulilor primei instanțe în procedura apelului. În plus, CtEDO a reținut în mod constant obligația statelor de a examina eliberarea sau măsuri alternative față de persoanele ale căror condiții medicale sunt incompatibile cu detenția (cauzele *Gulay Cetin v. Turcia*, 5 martie 2013; *Farbtuhs v. Letonia*, 2 decembrie 2004; *Dorneanu v. România*, 28 noiembrie 2017).

29. În lipsa unor argumente care să răstoarne concluziile Comisiei de evaluare și ale Consiliului Superior al Magistraturi, se confirmă pe deplin existența încălcării art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 în cauza *Cosovan*.

30. Reclamanta a susținut că în cauza *Naddur* instanța de apel ar fi acționat în limitele cadrului legal existent, respectând indicațiile Curții Supreme de Justiție și bazându-se pe ansamblul probelor, în condițiile în care legislația nu permitea

reaudierea martorilor aflați peste hotare. Nu exista o jurisprudență CtEDO clară care să impună reaudierea martorilor în astfel de situații. Aceste susțineri sunt infirmate de constatările CtEDO. Curtea a statuat că audierea martorilor acușării este o garanție esențială a procesului echitabil, cu atât mai mult când declarațiile lor sunt decisive. În Naddur, inculpatul a fost condamnat în apel fără reaudierea martorilor cheie, după ce fusese achitat în primă instanță. Chiar dacă Curtea Supremă de Justiție ar fi emis indicații eronate, obligația de respectare a jurisprudenței CtEDO prevalează.

31. Sub aspectul lipsei unei hotărâri CtEDO identice anterior pronunțării deciziei, Comisia a reținut că este suficient ca principiul să fi fost clar stabilit. Jurisprudența CtEDO privind necesitatea audierii martorilor esențiali era deja solid conturată (de ex. Sigurpor Arnarsson c. Islanda, 2003; Dan c. Moldovei, 2011; Lazu c. Moldovei, 2016; Manoli c. Moldovei, 2017).

32. Consiliul a invocat cauza Dan c. Moldovei, având în vedere că situația este identică. Inculpatul a fost achitat în primă instanță, iar instanța de apel a casat sentința și l-a condamnat fără reaudierea martorilor acușării. Această hotărâre a determinat modificarea art. 415 din Codul de procedură penală la 27 octombrie 2012 pentru a preveni astfel de încălcări.

33. Evitând audierea directă a martorilor Ozkan Tatiana, Popovici Valentina, Siridova Irina, Gheorghe, Rapcea Ion, Cara Ilia și Railean Anatolie, instanța a încălcat art. 415 din Codul de procedură penală. Instanța nu a justificat în niciun fel „imposibilitatea” audierii lor. Argumentul că nu exista cadrul legal pentru audierea prin videoconferință este nefondat, deoarece instanța nu a motivat imposibilitatea prezenței martorilor.

34. Cu referire la cauza V.P., CtEDO a constatat o încălcare a articolului 6 din Convenție. Această încălcare s-a datorat refuzului instanțelor naționale de a audia doi martori esențiali ai apărării - D.G. și A.G. -, deși solicitarea apărării a fost relevantă pentru stabilirea adevărului.

35. Consiliul a reținut că completul Curții de Apel Chișinău din care a făcut parte reclamanta a respins nejustificat cererile de audiere a martorilor, fără a oferi o motivare adecvată privind relevanța acestora. Instanța a acordat valoare probatorie deplină declarațiilor unui martor ale cărui afirmații prezentau inconsecvențe evidente, acestea constituind baza principală pentru condamnarea reclamantului la 16 ani de închisoare. Instanța de apel a încălcat normele interne – inclusiv art. 8 alin. (3), art. 100 și art. 389 din Codul de procedură penală – care impun obligația de a administra și examina echitabil toate probele, atât cele în favoarea, cât și cele în defavoarea inculpatului. Instanța de apel a pronunțat condamnarea fără a administra probe esențiale pentru apărare și bazându-se preponderent pe declarații din faza urmăririi penale.

36. Argumentul reclamantei referitor la vârsta martorului D.G. a fost considerat neîntemeiat, acesta fiind major la data pronunțării hotărârii. Deși fusese citat, instanța nu a întreprins demersuri efective pentru a-l audia, astfel că justificarea omisiunii prin pretinsa minoritate este lipsită de suport factual. Invocarea art. 371 alin. (1¹) din Codul de procedură penală de către reclamantă este nerelevantă. Norma respectivă prevede substituirea audierii doar în cazul martorilor minori pentru care există riscul traumatizării, dacă declarațiile au fost date conform art. 110¹ din Codul de procedură penală. Această excepție nu poate

fi aplicată unui martor major. La data examinării cauzei în fond și la momentul pronunțării soluției din iunie 2015, partea vătămată, D.G., avea peste 20 de ani. Minoratul putea produce efecte numai în situația în care persoana era minor atât la data faptei, cât și în cursul judecătii – condiții inexistente în speță.

37. Anterior pronunțării deciziei, exista o jurisprudență clar conturată a CtEDO privind obligativitatea audierii martorilor acuzării atunci când declarațiile lor au o importanță determinantă (de ex. Popov c. Rusia, 13 iulie 2006, § 188; Kasparov și alții c. Rusia, 3 octombrie 2013, §§ 64–69).

38. Consiliul a notat că argumentele din cererea de chemare în judecată nu au răsturnat constatările Comisiei de evaluare și ale Consiliului, susținând pe deplin existența încălcării art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023.

39. În ceea ce privește dubiile serioase, autoritatea pârâtă a notat că, dubiul nu este generat de simpla menționare a numelui său într-o hotărâre CtEDO, ci de circumstanțele concrete ale participării la acele cauze și de impactul negativ produs asupra drepturilor fundamentale ale persoanelor vizate, în contextul în care s-a reținut o încălcare gravă a articolelor 3, 5 §3 și 6 CEDO.

40. Referitor la comparațiile formulate cu alți judecători, Consiliul a subliniat că fiecare evaluare este individualizată și se bazează pe circumstanțele particulare ale activității și conduitei subiectului evaluării. Situațiile invocate de reclamantă nu sunt comparabile cu a sa, fie pentru că judecătorii respectivi aveau o implicare periferică în hotărârile problematice, fie pentru că în acele spețe hotărârile emise de subiecți nu corespundeau perioadei de 10 de ani de evaluare a criteriului prevăzut de art. 11, alin. (2), lit. a) din Legea nr. 252/2023, fie nu a existat o corelație între conduita concretă și încălcarea constatată de CtEDO.

41. Cu referire la proporționalitatea măsurii - demiterea din funcție, Consiliul a susținut că eliberarea din funcție nu este oportunitatea care poate fi pusă în discuție, ci o consecință prevăzută de lege în cazul nepromovării evaluării externe.

42. Referitor la procedura de vot în cadrul ședinței Consiliului, potrivit interfeței transmisiunii live a ședinței din 20 iunie 2025, difuzată pe platforma YouTube, existența deficienței tehnice a interfeței utilizate pentru transmisiune și nu reflectă absența exprimării votului de către acesta, iar respectiva omisiune nu poate în niciun caz să conducă la admiterea acțiunii înaintate.

C. Poziția Comisiei de evaluare a judecătorilor (f.d. 179-189, 218-220)

43. Comisia de evaluare, în referințele depuse, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. Comisia a efectuat evaluarea reclamantei cu respectarea procedurii.

44. Comisia de evaluare a susținut că în cauza Cosovan, deși reclamanta a invocat unele amendamente legislative în justificarea pretinsului cadru legal inefficient la data deciziei, modificarea ulterioară a legii nu denotă că prevederile anterioare erau inaplicabile. Afirmatia privind inexistența unei jurisprudențe relevante CtEDO este eronată. Raportul Comisiei menționează și citează cauze similare în care a fost analizată compatibilitatea între detenția persoanelor grav bolnave cu art. 3 din Convenție. Legea nr.252/2023 nu cere ca CtEDO să fi stabilit anterior circumstanțe identice, ci similare. CtEDO a constatat că este

necesară luarea în considerare a eliberării deținuților ale căror condiții medicale sunt incompatibile cu menținerea în detenție și persoana în situația de boală terminală cu siguranță că se încadrează în categoria celor ale căror condiții medicale sunt incompatibile cu menținerea în detenție. Soluția pronunțată de reclamantă nu poate fi justificată prin nicio rațiune rezonabilă. Reclamanta cunoștea starea gravă de sănătate a persoanei, fiind dispusă o expertiză medico-legală chiar la solicitarea completului de judecată din care făcea parte.

45. Cu privire la cauza Naddur, nu poate fi reținut argumentul reclamantei că existau practici judiciare interne contrare jurisprudenței CtEDO ce ar justifica soluția pronunțată. Nu exista o practică uniformă în sensul invocat, iar la acel moment existau recomandări explicite ale Curții Supreme de Justiție, care ar fi trebuit respectate (completul din care a făcut parte reclamanta trebuia, cel puțin, să motiveze de ce nu a urmat acele recomandări). Referitor la argumentul privind lipsa de claritate legislativă, Comisia a constatat contrariul, or, prevederile art. 415 alin. (2¹) și art. 419 din Codul de procedură penală erau clare și impuneau în mod expres obligativitatea audierii inculpatului și a martorilor acuzării înainte de pronunțarea după achitare a unei hotărâri de condamnare în apel. Nu poate fi reținut argumentul reclamantei precum că completul de apel s-a conformat indicațiilor Curții Supreme de Justiție. Decizia Curții Supreme de Justiție din 30 mai 2017 (prin care cauza a fost trimisă la rejudecare) nu a indicat că instanța de apel trebuie să emită o hotărâre de condamnare fără audierea martorilor. Cu privire la inexistența unei jurisprudențe CtEDO similare, această afirmație este contrazisă de multiple hotărâri relevante, printre care Dan v. Moldova (5 iulie 2011), Manoli v. Moldova (28 februarie 2017), Lazu v. Moldova (5 iulie 2016). Argumentele potrivit căruia instanța nu are o obligație *ex officio* de a audia martori și că „la acea dată, Codul de procedură penală nu oferea soluții tehnice suficiente (teleconferință, posibilitatea de a-i cita eficient pe martorii aflați în străinătate, etc.) sunt lipsite de relevanță. În lipsa prezentării probatoriului necesar de către acuzare, instanța nu poate pronunța o sentință de condamnare. Lipsa soluțiilor tehnice nu excludea caracterul obligatoriu al prevederilor Codului de procedură penală și servi drept justificare pentru nerespectarea unei norme juridice imperative cu lipsa soluțiilor tehnice suficiente. Reclamanta a susținut că a emis o decizie de condamnare „pe baza tuturor probelor materiale și nu numai în baza declarațiilor părții vătămate și a martorilor”. Nu este clar cum conciliază acest argument cu constatarea CtEDO din Hotărârea Naddur, unde s-a stabilit că declarațiile martorilor constituiau o probă determinantă.

46. Cu privire la cauza V.P., Comisia a menționat că reclamanta a încercat să-și minimizeze implicarea. CtEDO a subliniat că audierea celor doi martori era esențială, nu doar prin prisma relevanței și a caracterului potențial decisiv al declarațiilor acestora, ci și în contextul în care unica probă principală luată în considerare de instanțele naționale - declarațiile unei părți vătămate - prezenta inconsecvențe semnificative.

47. Cu privire la susținerea că analiza Comisiei s-a bazat exclusiv pe informațiile Agentului Governamental, Comisia de evaluare a evidențiat că această afirmație este inexactă. Comisia a recepționat și analizat și dosarele aferente cauzelor relevante. Comisia a analizat toate materialele relevante, inclusiv hotărârile instanțelor naționale, cererile adresate judecătorilor naționali

de reclamanții din cauzele CtEDO și actele emise de reclamantă, anexate la dosarul de evaluare.

48. Analizând în ansamblu materialele cauzei, constatările CtEDO în cauzele Cosovan, Naddur și V.P., actele emise de reclamantă, precum și cadrul normativ aplicabil la momentul faptelor, Comisia a concluzionat că respectivele soluții judiciare au un caracter arbitrar. Soluțiile adoptate de reclamantă contravin normelor imperative ale dreptului național și internațional. Reclamanta, având cunoștință deplină despre prevederile legale aplicabile și despre circumstanțele de fapt relevante, a ignorat în mod nejustificat aceste elemente și a pronunțat soluții vădit disproportionale. Actele reclamantei au fost emise cel puțin cu neglijență gravă, în sensul unei abateri evidente de la standardul de diligență impus unui judecător. În condițiile în care cadrul normativ era clar, iar faptele nu prezentau ambiguități, ignorarea prevederilor legale explicite, a jurisprudenței CtEDO și a obligațiilor profesionale de bază denotă nu doar lipsa unei minime diligențe, ci și o posibilă indiferență față de consecințele asupra drepturilor fundamentale ale persoanelor.

49. Referitor la susținerea că CtEDO nu a constatat expres caracterul arbitrar al actelor, Comisia a reținut că Legea nr. 252/2023 nu impune existența unei constatări directe a încălcării Convenției de către subiectul evaluării. Conform art. 11 alin. (2) lit. a), este suficient ca subiectul să fi emis un act contrar normelor imperative ale legii, iar anterior, CtEDO să fi stabilit că o decizie similară era contrară Convenției.

50. Prin Hotărârea nr. 2, din 16 ianuarie 2025, Curtea Constituțională a stabilit că reținerea caracterului arbitrar necesită îndeplinirea cumulativă a două condiții: (i) actul emis este contrar normelor imperative; și (ii) anterior adoptării acestuia, CtEDO constatare că o soluție similară încălca Convenția.

51. Critica reclamantei privind conținutul Legii nr. 252/2023, inclusiv în ceea ce privește consecințele nepromovării evaluării nu constituie un temei pentru admiterea contestației. Pretențiile formulate la pct. 4 și 5 din cererea de chemare în judecată sunt inadmisibile, întrucât depășesc competența Curții Supreme de Justiție stabilită de art. 19 alin. (5) din Legea nr. 252/2023.

52. Cu referire la argumentul invocat în acțiunea suplimentară privind dubii față de activitatea membrilor Secretariatului, precum, lipsa de control al conflictelor de interese între Secretariat și candidații evaluării, calitatea procesuală de învinuit în cauze penale a unui reprezentat a Comisiei, Comisia de evaluare a menționat că aceste afirmații sunt nefondate. Deciziile Comisiei sunt adoptate de către membrii acesteia, nu de către personalul care asistă Comisia.

53. Referitor la argumentul privind aplicarea unui tratament discriminator, Comisia a menționat că simpla specificare a faptului că judecătorii Alexandru Spoyală, Victoria Sârbu și Marcel Juganari ar fi fost implicați în cauze examinate de CtEDO nu este suficientă.

D. Poziția părților în ședință publică

54. În ședința de judecată, reclamanta Oxana Robu și reprezentantul sau, avocatul Vladimir Grosu, au susținut circumstanțele de fapt și de drept din cererea de chemare în judecată, cererea de chemare în judecată suplimentară și

explicațiile prezentare, solicitând admiterea acțiunii. Ei au susținut suplimentar că pe cauza Cosovan a participat la examinarea cauzei în ordine de apel, fiind primul complet care a examinat cauza în ordine de apel, după aceasta fiind încă două rejudecări, iar Curtea Supremă de Justiție în deciziile sale de casare și rejudecare nu a atins problema art. 95 alin. (2) din Codul penal, nu a spus că e greșit sau că altfel trebuia de interpretat, nu s-au referit că ar fi fost neglijate alte norme materiale sau procesuale, cauza fiind remisă la rejudecare din alte motive. În cadrul examinării cauzei în ordine de apel cu participarea reclamantei nu a fost solicitată revocarea/schimbarea măsurii preventive, eliberarea din detenție, fiind solicitată doar numirea unei expertize pentru a stabili dacă boala inculpatul este una gravă, demers care a fost admis. La aplicarea pedepsei partea apărării a solicitat eliberarea inculpatului pe motive de boală. Art. 95 alin. (2) Cod penal nu este o normă imperativă. El indică că instanța de judecată „poate”, dar nu obligă elibereze de pedeapsă. Eliberarea de la executarea pedepsei a fost pusă în discuție și colegiul a constatat că la stabilirea vinovăției și pronunțării sentinței prin stabilirea pedepsei nu este posibilă. Acesta aspect poate fi aplicat doar la etapa executării pedepsei. La acel moment nu era o practică judiciară națională care ar fi reglementat și soluționat această chestiune.

55. Cu referire la cauzei Naddur, colegiul Curții de Apel a emis o decizie de condamnare în baza probelor administrate în instanța de apel, inclusiv și ținând cont de declarațiile părții vătămate care au fost determinante pentru Curtea de Apel în coroborare cu alte probe materiale și declarațiile citite în legătură cu faptul că partea acuzării nu a putut asigura prezența acestora în instanță. Determinant au fost declarațiile părții vătămate nu a martorilor. Decizia instanței de apel a fost menținută de către Curtea Supremă de Justiție. Citirea declarațiilor martorilor a fost dispusă în contextul în care partea acuzării nu putea asigura prezența martorilor, aceștia fiind în afara țării, adică conform art. 371, art. 379 din Codul de procedură penală.

56. Cu referire la cauza V.P. notează că, la caz, s-a solicitat audierea repetată a victimei și a doi martori în instanța de apel, sentința primei instanța era de condamnare, respectiv Colegiul instanței de apel a decis respingerea demersului părții apărării pentru a preveni o revictimizare, s-a ținut cont că ei au fost audiați în condiții speciale, în prima instanță, unde a participat avocatul și inculpatul și a avut posibilitatea să formuleze întrebări. Audierea în condiții speciale a avut loc la urmărirea penală, partea vătămată și martorii nu au participat la examinarea cauzei în prima instanță, fiind constată posibilitatea examinarea cauzei în lipsa părții vătămate.

57. Reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii, Lia Balachi, în ședința de judecată a susținut argumentele invocate în referința, solicitând respingerea acțiunii formulate de Robu Oxana, ca fiind neîntemeiată.

58. Reprezentantul Comisiei de evaluare, avocatul Valeriu Cernei, și-a susținut argumentele din referință, de asemenea solicitând respingerea contestației.

LEGISLAȚIA ȘI STANDARDELE RELEVANTE

59. Art. 11 alin. (2) și (5) din Legea nr. 252 din 17 august 2023 privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor prevede următoarele:

(2) Se consideră că subiectul nu corespunde cerințelor de integritate etică dacă comisia de evaluare a stabilit că:

a) în ultimii 5 ani, a încălcat grav regulile de etică și conduită profesională a judecătorilor sau, după caz, a procurorilor, precum și dacă a avut un comportament arbitrar sau a emis acte arbitrare, în ultimii 10 ani, contrare normelor imperative ale legii, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului stabilise, anterior adoptării actului, că o decizie similară a fost contrară Convenției Europene pentru Drepturile Omului;

b) în ultimii 10 ani, a admis în activitatea sa incompatibilități și conflicte de interese care afectează funcția deținută.

...

(5) La aprecierea corespunderii cu criteriile prevăzute la alin.(2) și (3) se ține cont de prevederile legale existente la momentul săvârșirii faptelor respective. Actele sau constatările altor entități cu competențe în domeniile respective nu au valoare prestabilită pentru comisia de evaluare. Constatările din hotărârile judecătorești irevocabile se iau în considerare în mod obligatoriu de către comisia de evaluare, cu excepția hotărârilor pe care comisia de evaluare le consideră arbitrare sau vădit nerezonabile. Comisia de evaluare se poate pronunța doar asupra încălcărilor regulilor de etică și conduită profesională, fără a se pronunța asupra legalității hotărârilor respective.”

60. La 16 ianuarie 2025, [Curtea Constituțională](#) a verificat constituționalitatea prevederilor din Legea 252/2023, ce se referă la competența comisiilor de evaluare de a aprecia caracterul arbitrar al actelor emise de subiectul evaluat. În hotărârea nr. 2/2025 ea a menționat următoarele:

„147. Referitor la neclaritatea textului „comportament arbitrar sau a emis acte arbitrare”, Curtea reține că norma contestată îi permite Comisiei de evaluare să verifice, inter alia, dacă în ultimii zece ani subiectul evaluat a avut un comportament arbitrar sau dacă a emis acte arbitrare. Pentru a constata că caracterul arbitrar al comportamentului sau al actelor emise de subiectul evaluat, Comisia de evaluare trebuie să stabilească întrunirea cumulativă a două condiții: a) comportamentul sau actul emis este contrar normelor imperative ale legii și b) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, anterior adoptării actului, că o decizie similară a fost contrară Convenției Europene a Drepturilor Omului.

148. Pentru a elucida înțelesul textelor contestate, destinatarii pot avea în vedere, inclusiv, sensul atribuit acestei noțiuni de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, de exemplu, în cauza *Bochan v. Ucraina* (nr. 2), 5 februarie 2015, § 62, Curtea Europeană a notat că o decizie judecătorească este arbitrară dacă, în esență, nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură între faptele litigiului, legea aplicabilă și rezultatul procedurii. Curtea Europeană consideră că o asemenea decizie reprezintă o „denegare a dreptății”. De asemenea, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, Curtea Europeană a notat că se poate considera că printr-o decizie judecătorească a fost comisă o „eroare vădită” dacă instanța a comis o eroare de drept sau de fapt pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o vreodată și că aceasta este aptă să perturbe caracterul echitabil al procedurii.

...

151. În primul rând, Curtea observă că articolul 11 alin. (6) din Legea nr. 252/2023 stabilește limitele intervenției comisiei de evaluare în faptele examinate anterior de alte autorități. În cazul actelor adoptate de entități cu competențe în domenii similare competențelor comisiei de evaluare, teza a II-a din acest alineat prevede că pentru comisia de evaluare actele în discuție nu au o valoare prestabilită. În cazul hotărârii irevocabile pronunțate de instanțele judecătorești, teza a III-a din acest alineat stabilește o regulă generală, potrivit căreia constatările din hotărârile judecătorești irevocabile se iau în considerare în mod obligatoriu de către comisia de evaluare. Același alineat prevede o excepție de la această regulă în cazurile în care comisia de evaluare consideră că hotărârile pronunțate sunt arbitrare sau vădit nerezonabile. Pentru a stabili caracterul arbitrar al comportamentului sau al actelor emise de subiectul evaluat, comisia trebuie să demonstreze întrunirea celor două condiții cumulative de la articolul 11 alin. (2) lit. a) din Lege, i.e. actul este contrar normelor imperative ale legii și există o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate într-un caz similar.

152. În al doilea rând, aprecierea caracterului arbitrar al comportamentului sau al actelor emise de subiectul evaluat de către Comisia de evaluare trebuie confirmată de Consiliul Superior al Magistraturii sau de Consiliul Superior al Procurorilor, după caz. Aceste autorități au competențe constituționale de a aplica măsuri disciplinare, inclusiv de a asigura independența și imparțialitatea judecătorilor sau a procurorilor (a se vedea articolele 1211, 123 alin. (1), 1251 alin. (1) și (3) din Constituție).

153. În al treilea rând, caracterul arbitrar al comportamentului sau al actelor emise de subiecții evaluați trebuie constatat printr-un standard de probă ridicat, așa cum o cere articolul 18 alin. (2) din Legea nr. 252/2023, care obligă Consiliile să constate că există o certitudine că actul emis contravine normelor imperative ale legii și că anterior adoptării acestui act Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că o decizie similară a fost contrară Convenției Europene a Drepturilor Omului.

154. În al patrulea rând, teza a IV-a din articolul 11 alin. (6) din Lege prevede că Comisia de evaluare se poate pronunța doar asupra încălcărilor regulilor de etică și conduită profesională, fără a se pronunța asupra legalității hotărârilor respective.”

61. Art. 95 alin. (1) și (2) Cod penal prevede următoarele:

„(1) Persoana care, în timpul executării pedepsei, s-a îmbolnăvit de o boală psihică, ce o lipsește de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija, este liberată de executarea pedepsei. Acestei persoane instanța de judecată îi poate aplica măsuri de constrângere cu caracter medical.

(2) Persoana care, pînă la pronunțarea sentinței sau în timpul executării pedepsei, s-a îmbolnăvit de o boală gravă, alta decît cea specificată la alin.(1), ce împiedică executarea pedepsei, poate fi liberată de executarea pedepsei de către instanța de judecată.”

62. Partea relevantă a [Ordinului Ministrului Justiției nr. 331](#), din 6 septembrie 2006, (Regulamentul cu privire la modul de prezentare a condamnațiilor grav bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei) prevede următoarele:

„1. Prezentul Regulament reglementează modul de prezentare în instanța de judecată a condamnaților grav bolnavi pentru aplicarea liberării de la executarea pedepsei în baza art. 95 Cod penal adoptat prin Legea nr. 1160-XV din 21 iunie 2002.

...

24. Imediat după aprobare, raportul Comisiei Medicale Speciale este expediat administrației spitalului penitenciar unde se deține condamnatul.

25. Administrația spitalului penitenciar care asigură executarea pedepsei, în termen de 5 zile, va prezenta în instanța de judecată demersul privind liberarea condamnatului grav bolnav de la executarea pedepsei, raportul Comisiei Medicale Speciale și dosarul personal al condamnatului.

Anexa 2 la Regulament, la pct. 7.2 menționează cirozele hepatice printre bolile care constituie temeiul prezentării condamnaților gravi bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei.”

63. Partea relevantă a art. 371 Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) În cazul în care martorul minor a dat declarații în conformitate cu prevederile art.110¹, citirea acestor declarații și reproducerea înregistrării audio/video a acestora vor înlocui audierea personală a minorului pentru a reduce o posibilă traumare a acestuia, cu excepția cazurilor în care, reieșind din circumstanțele cauzei, instanța de judecată consideră că minorul trebuie să dea declarații în ședința de judecată. Audierea repetată a minorului trebuie evitată în măsura în care acest lucru este posibil.”

64. Partea relevantă a art. 385 Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) La adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:

...

5) dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracțiunea săvârșită;

...

8) dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu;”

65. Partea relevantă a art. 415 Cod de procedură penală este următoarea:

„(2¹) Judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinutului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.”

66. Cealaltă legislație relevantă a fost menționată în [decizia nr. 3-18/24](#).

MOTIVAREA INSTANȚEI

67. Completul de judecată special al Curții Supreme de Justiție atestă că hotărârea motivată contestată a fost notificată reclamantei la 20 iunie 2025 (f.d.170, dosar administrativ). Cererea de contestare a fost depusă în instanța de judecată la 23 iunie 2025. Prin urmare, acesta a fost depusă în termen.

68. În cauza nr. [3-13/24](#), Curtea Supremă de Justiție a explicat în detaliu procedura de examinare a cauzelor cu privire la evaluarea externă. Din acest considerent, repetarea lor în această decizie nu este necesară.

69. Pentru a facilita înțelegerea hotărârii sale, întâi vor fi descrise cele trei cauze în care CtEDO a constatat că hotărârile reclamantei au încălcat drepturile omului. Ulterior, instanța va explica cu o mai mare detaliere criteriul de evaluare externă prevăzut de art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023, care a fost reținut de Consiliul Superior al Magistraturii în cazul reclamantei. La final, ea va examina dacă reținerea acestui criteriu în privința reclamantei este întemeiată.

a. Descrierea celor trei hotărâri CtEDO

70. Cauza **Cosovan v. Moldova**, Serghei Cosovan a fost acuzat de escrocherie. La 11 iulie 2018, acesta a fost găsit vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal și condamnat la 7 ani de închisoare. El a fost încarcerat din sala de ședință în vederea executării acestei pedepse. Serghei Cosovan a fost reținut în această cauză la 26 septembrie 2017 și s-a aflat în arest până la pronunțarea sentinței.

71. La 22 martie 2022, [CtEDO a pronunțat hotărârea](#) în această cauză. Ea a constatat violarea art. 3 (interzicerea torturii) și 5 (dreptul la libertate) al Convenției ca urmare a tratamentului medical necorespunzător acordat reclamantului deținut, care suferea de ciroză hepatică în fază terminală, precum și datorită aceste detenții, în situația în care persoanele condamnate cu o maladie similară sunt puse în libertate.

72. Potrivit hotărârii CtEDO, Serghei Cosovan a fost diagnosticat cu ciroză hepatică la 28 mai 2016, diagnoză confirmată în octombrie 2017 de medicii Spitalului penitenciar nr. 16. La 24 aprilie 2018, Serghei Cosovan a fost eliberat din detenție preventivă din cauza stării grave de sănătate. Ulterior, acesta a fost arestat din nou în cadrul unei alte cauze penale pornite în baza altor plângeri cu privire la escrocherie. La 13 iunie 2018, medicii din Administrația Națională a Penitenciarelor (ANP) au prescris lui Cosovan tratament staționar într-o unitate specializată din subordinea Ministerului Sănătății, deoarece tratamentul necesar nu putea fi acordat în sistemul penitenciar. Această prescripție nu a fost executată, fapt deplâns de apărare la 22 august 2018 la ANP.

73. La 11 iulie 2018, chiar în ziua emiterii sentinței, apărarea a solicitat ca Serghei Cosovan să fie eliberat în baza art. 95 alin. (2) din Codul penal. Completul de judecători ai Curții de Apel Chișinău, din care făcea parte și reclamanta, a examinat apelul în perioada 17 septembrie - 28 noiembrie 2018. La 20 noiembrie 2018, în baza încheierii completului de judecată, Cosovan a fost examinat de către un expert, care a reținut că acesta suferea de ciroză hepatică. Această boală să regăsește printre cele incluse în lista bolilor somatice care serveau temei de liberare a deținuților grav bolnavi de la executarea pedepselor penale. Concluzia expertului a fost adusă la cunoștința completului din care făcea parte și reclamanta. La 28 noiembrie 2018, completul din care făcea parte reclamanta a respins apelul apărării, iar sentința a menținut-o fără modificări. Completul a respins cererea reclamantului de liberare în baza art. 95 alin. (2) din Codul penal, deoarece această normă se aplica numai persoanelor condamnate printr-o sentință definitivă.

74. Potrivit hotărârii CtEDO (para. 40), începând cu 19 ianuarie 2018, Serghei Cosovan s-a aflat constant în instituții medicale, private sau din sistemul penitenciar. La 18 noiembrie 2019, Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a examinat cererile avocatului lui Serghei Cosovan și a administrației Spitalului penitenciar nr. 16 din 03 iulie 2019 cu privire la eliberarea reclamantului din motive de sănătate. Instanța a accentuat că instituția care asigura executarea pedepsei trebuia să depună în instanță o cerere de eliberare din motive de sănătate, împreună cu dosarul medical al condamnatului, în termen de cinci zile de la constatarea existenței cirozei hepatice. Instanța a admis cererile și a dispus eliberarea lui Cosovan din detenție. La 25 martie 2021, ultimul a decedat într-un spital privat.

75. **Cauza Naddur** se referă în principal la casarea unei sentințe de achitare emisă în prima instanță și condamnarea ulterioară în apel pentru comiterea escrocheriei în baza reaprecierii declarațiilor martorilor date în prima instanță, fără audierea acestora în instanța de apel. La 30 mai 2017, Curtea Supremă de Justiție a trimis cauza la rejudecare. Reclamanta a făcut parte din completul de judecată care, la 26 ianuarie 2018, a admis apelului și a adoptat soluția de condamnare. Procedând astfel, instanța de apel nu a audiat din nou victima sau alți martori, ci doar a citit declarațiile acestora din dosarul cauzei. Printr-o decizie din 30 octombrie 2018, Curtea Supremă de Justiție a declarat inadmisibil recursul reclamantului.

76. Prin [hotărârea CtEDO](#) din 13 decembrie 2022 Naddur v. Moldova, a fost constatată violarea art. 6 din Convenție (dreptul la un proces echitabil). Potrivit hotărârii, Curtea de Apel, după casarea sentinței de achitare de către prima instanță, nu putea, ca o chestiune de proces echitabil, să examineze corect cauza fără o evaluare directă a probei cu martori, fără audierea victimei și examinarea altor materiale relevante din dosarul cauzei. În special, întrebarea dacă reclamantul a comis escrocheria în circumstanțele cauzei depindea în mod esențial de credibilitatea martorilor, inclusiv a victimei, care nu poate fi evaluată pe deplin prin simpla lectură a declarațiilor acestora făcute în fața primei instanțe.

77. **Cauza V.P.** se referă la condamnarea penală a unei persoane pentru trafic de copii, fără a i se da posibilitatea de a chema doi martori importanți pentru apărare. La prima audiere, victima (N.C.) nu a menționat numele lui V.P. ca una dintre persoanele cu care a întreținut relații sexuale. Cu toate acestea, două luni mai târziu, în noiembrie 2011, acesta și-a schimbat declarațiile și a afirmat că reclamantul a venit o dată la domiciliul lui A.G. însoțit de un prieten și că a întreținut raporturi sexuale cu el și cu G.D., după care V.P. le-a plătit bani. Victima a declarat că reclamantul știa vârsta sa și a lui G.D. și că nu știa numele prietenului lui V.P.. Doi ani mai târziu, în timpul ultimului său interogatoriu, N.C. a repetat aceleași declarații, dar de data aceasta și-a amintit numele prietenului lui V.P.

78. La 22 decembrie 2014, Judecătoria Centru, mun. Chișinău, l-a găsit pe V.P. vinovat de acuzațiile aduse și l-a condamnat la 16 ani de închisoare. Instanța nu a audiat niciuna dintre victime, ci s-a bazat doar pe declarațiile date de N.C. în timpul urmăririi penale. Instanța nu l-a audiat nici pe A.G., în pofida cererii apărării în acest sens. Apărarea a formulat apel și a susținut, între altele, că prima instanță și-a întemeiat sentința pe declarațiile uneia dintre victime, fără a-i oferi

posibilitatea de a audia oricare dintre victime. De asemenea, prima instanță a refuzat să-l audieze pe A.G., care a fost un martor-cheie în cauză.

79. La 1 iunie 2015, un complet al Curții de Apel Chișinău din care făcea parte reclamanta a respins apelul și a menținut sentința de condamnare. Curtea de Apel l-a audiat pe N.C., care a confirmat declarațiile date în timpul urmăririi penale și a efectuat o confruntare între el și reclamant. D.G. nu s-a prezentat la audiere, deși a fost citat, iar instanța de apel a examinat cauza în lipsa acestuia. Instanța a respins obiecția apărării privind omisiunea de a-l audia pe A.G. de către prima instanță, motivând că acesta nu putea fi audiat deoarece s-ar fi auto-incriminat. La 19 noiembrie 2015, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul apărării și a menținut decizia instanței de apel.

80. La 06 septembrie 2022, [CtEDO a adoptată hotărârea](#) sa în această cauză în care a constatat o violare a dreptului la un proces echitabil. CtEDO a conchis că orice declarații pe care D.G. și A.G. le-ar fi putut face ar fi fost decisive în stabilirea faptelor și ar fi putut avea un impact asupra calificării juridice a acuzației. Prin urmare, cererea de audiere a acestor doi martori a fost suficient de motivată și relevantă. Audierea celor doi martori în cadrul procedurii a fost crucială nu numai din cauza relevanței și a caracterului posibil decisiv al declarațiilor lor, ci și din cauza faptului că principalul element de probă pe care s-au bazat instanțele pentru a-l găsi vinovat pe V.P., și anume declarațiile lui N.C., părea să fi fost viciat de inconsecvențe. Instanța de apel nu a luat în considerare relevanța mărturiilor lui D.G. și A.G. și nu a motivat suficient decizia de a nu-i audia. Neaudierea acestor martori a creat un avantaj inechitabil în favoarea acuzării și, prin urmare, l-au privat pe V.P. de orice posibilitate practică de a contesta efectiv acuzațiile formulate împotriva sa.

b. Explicarea criteriului de evaluare externă prevăzut de art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023

81. Evaluarea externă prevăzută de Legile nr. 65/2023 și 252/2023 presupun evaluarea integrității etice și financiare a judecătorilor și procurorilor. Art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 prevede unul din cele două criterii care se referă la integritatea etică. Acesta se referă la respectarea regulilor etice și conduită profesională și la comportamentul și actele emise de subiectul evaluării în exercitarea funcției.

82. Completul notează că, spre deosebire de criteriile menționate la Art. 11 alin. (3) din Legea nr. 252/2023, care se referă la „dubii serioase” privind integritatea financiară, în cazul criteriilor preționate la alin. (2) legea operează cu constatarea certă a abaterii. Prin urmare, inversarea parțială a sarcinii probațiunii și punerea ei pe seama subiectului evaluării după constatarea dubiilor serioase este posibilă doar în cazul integrității financiare. Acest fapt este inadmisibil în cazul criteriilor de integritate etică.

83. Art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 conține două situații distincte:

- a) încălcarea gravă în ultimii 5 ani a regulilor de etică și conduită profesională a judecătorilor sau, după caz, a procurorilor;
- b) comportamentul arbitrar sau emiterea de acte arbitrare în ultimii 10 ani.

84. Consiliul Superior al Magistraturii a reținut că reclamanta nu corespunde ultimului criteriu, adică că a emis în ultimii 10 ani acte arbitrare. Completul relevă că în cadrul evaluării externe nu poate fi pusă în discuție corectitudinea hotărârilor irevocabile adoptate de judecători, ci doar dacă, la adoptarea acelor hotărâri au fost încălcate regulile etice.

85. După cum a menționat Curtea Constituțională în hotărârea nr. 2/2025 (vezi para. 60), pentru a constata criteriul b) din para. 82, urmează a fi stabilită întrunirea cumulativă a două condiții:

a) comportamentul sau actul emis este contrar normelor imperative ale legii și

b) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, anterior adoptării actului, că o decizie similară a fost contrară Convenției Europene a Drepturilor Omului.

86. În paragraful 148 al hotărârii nr. 2/2025, Curtea Constituțională a menționat că este arbitrar actul care nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură între faptele litigiului, legea aplicabilă și rezultatul procedurii. Curtea Constituțională, făcând referire la jurisprudența CtEDO, a menționat că este arbitrar actul afectat de eroare de drept sau de fapt pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o vreodată.

87. Caracterul arbitrar al unei hotărâri judecătorești poate rezulta atât din încălcarea unei norme imperative de drept material, cât și de procedură. Ceea ce este important este dacă eroarea admisă de subiectul evaluării este determinată pentru violarea constatată de CtEDO. Faptul că judecătorul nu a adoptat singur hotărârea nu înlătură responsabilitatea judecătorului pentru hotărârea arbitrară adoptată. Admiterea unei abordări opuse ar face inaplicabil art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 pentru judecătorii curților de apel și Curții Supreme de Justiție. Legea nr. 252/2023 a fost adoptată pentru a fi aplicată în egală măsură tuturor judecătorilor care sunt supuși evaluării externe, indiferent de instanța în care activează.

88. Completul reiterează că, în cazul nepromovării evaluării externe, demisia judecătorului sau procurorului este automată prin efectul art. 18 alin. (5) al Legii nr. 252/2023. Consiliul respectiv nu are discreția de a decide altfel. În principiu, acest aspect nu poate fi nici obiect al controlului judiciar, Legea nr. 252/2023 fiind supus numeroaselor controale de constituționalitate. Art. 18 alin. (5) al Legii nr. 252/2023 nu a fost declarat neconstituțional (a se vedea hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 16.01.2025).

89. Deși judecătorii sau procurorii sunt chemați să ia măsuri rezonabile pentru a exclude erorile judiciare, erorile sunt inevitabile. Având în vedere consecințele nepromovării evaluării externe și lipsa unui control judiciar al efectelor acestei decizii, doar erorile deosebit de grave ar trebui să ducă la eliberarea din funcție a unui judecător sau procuror. Gravitatea încălcării urmează a fi analizată în circumstanțele fiecărei cauze, având în vedere inclusiv cât de evidentă este eroarea admisă, gradul de vinovăție al subiectului evaluării, consecințele erorii, perioada de timp scursă de la data hotărârii CtEDO în care a fost constatată o violare similară și până la hotărârea arbitrară adoptată, numărul hotărârilor CtEDO în care a fost constatată o încălcarea a drepturilor omului datorită actelor emise de subiectul evaluat, practica judecătorească națională existentă, argumentele aduse de subiectul evaluării, etc. Acestea și alte aspecte relevante

urmează analizate de fiecare dată de Consiliul respectiv atunci când trebuie să aplice art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023.

90. Faptul că hotărârea adoptată de judecător a fost menținută de instanța ierarhic superioară nu exclude aplicabilitatea criteriul prevăzut de art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023, având în vedere caracterul arbitrar al hotărârii care se pune în discuție.

91. Pentru a reține criteriul de la art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023, legea cere existența, înainte de hotărârea adoptată de subiectul evaluat, a unei hotărâri CtEDO în care a fost stabilit că o decizie similară a fost contrară Convenției Europene a Drepturilor Omului. Legea nu cere ca această jurisprudență să vizeze Republica Moldova. Ea poate viza și alte țări. Totuși, în ultimul caz termenul în care judecătorul ar trebui să afle de această jurisprudență este mai mare decât cel necesar în cazul jurisprudenței CtEDO ce vizează Republica Moldova.

92. Evaluarea externă urmează a fi distinsă de răspunderea penală a judecătorului. Deși unele acte arbitrare pot constitui obiectul infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal, aceasta nu este obligatorie. Un act arbitrar poate fi emis atât cu intenție, cât și din eroare inexcuzabilă, însă doar fapta comisă cu intenție cade sub incidența art. 307 Cod penal.

Aplicarea principiilor de mai sus în prezenta cauză.

93. Comisia de evaluare a propus ca Oxana Robu să nu promoveze evaluarea externă din motivul necorespunderii cu criteriul prevăzut la art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023. Comisia a reținut trei hotărâri CtEDO în care a fost constatată o violare a Convenției Europene a Drepturilor Omului ca urmare a hotărârilor adoptate cu participarea reclamantei. Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/26 din 20 iunie 2025 a fost acceptat raportul Comisiei și a fost constatată nepromovarea evaluării. Reclamanta a fost eliberată din funcție de judecător și a fost decăzută din dreptul de a exercita funcția de judecător timp de 5 (cinci) ani.

94. Completul special al Curții Supreme de Justiție se aliniază concluziei Consiliului Superior al Magistraturii precum că judecătorul Curții de Apel Centru, Oxana Robu nu corespunde criteriului de integritate etică stabilit în art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023, deci corect s-a concluzionat că aceasta nu promovează evaluarea externă.

95. Fiecare din cele trei hotărâri CtEDO va fi examinată separat.

a) Hotărârea Cosovan v. Republica Moldova, din 22 martie 2022

96. CtEDO a constatat a violare a art. 3 (interzicerea torturii) și 5 (dreptul la libertate) al Convenției ca urmare tratamentului medical necorespunzător acordat reclamantului deținut, care suferea de ciroză hepatică în fază terminală, precum și datorită aceste detenții, în situația în care persoanele condamnate cu o maladie similară sunt puse în libertate.

97. Reclamanta, atât în cererea de chemare în judecată, cât și în fața Comisiei de evaluare și a Consiliului Superior al Magistraturii a subliniat că CtEDO nu a imputat completului curții de apel soluția privind vinovăția. Pretinsa încălcare

vizează tratamentul medical și menținerea arestului, iar aceste aspecte nu pot fi imputate ei. La momentul examinării cauzei, legislația penală nu prevedea mecanisme rapide și clare pentru înlocuirea arestului din motive medicale, acestea fiind introduse ulterior și nu exista jurisprudență anterioară relevantă. Prin urmare, nu se poate reține un act arbitrar din partea completului care a soluționat fondul cauzei penale.

98. Argumente invocate sunt neîntemeiate. Serghei Cosovan se afla în stare de sănătate gravă, fiind diagnosticat cu hepatită C ciroză decompensată stadiul B în fază terminală. El a fost diagnosticat cu această maladie încă în mai 2016 (vezi para. 71). Boala de care suferea Cosovan era una letală.

99. Serghei Cosovan a fost reținut în această cauză la 26 septembrie 2017 și s-a aflat în arest până la pronunțarea sentinței. Începând cu 19 ianuarie 2018 și până la eliberarea din detenție la 19 noiembrie 2019, Serghei Cosovan s-a aflat constant în instituții medicale, private sau din sistemul penitenciar (vezi para. 72-73).

100. Faptul că Cosovan era bolnav de ciroză hepatică nu a fost niciodată contestat de autorități. Potrivit concluziei medicale nr. 01-04/220, din 08 decembrie 2017 eliberată de IMSP SCBI „T. Ciorbă”, starea pacientului Serghei Cosovan la momentul internării a fost apreciată ca fiind semi-gravă. În lipsa tratamentului corespunzător, poate fi incompatibilă cu viața pacientului. Certificatul nr. 01-04/29 din 03 martie 2018 IMSP SCBI „T.Ciorbă” a confirmat că Serghei Cosovan suferă de o maladie cronică în stadiul avansat-ciroză hepatică decompensată de etiologie vitală „C”, care s-a complicat cu insuficiență hepatică cronică hipersplenismul sever, hipertensiunea portală sindromul exameto-ascitic, stare după hemoragii repetate din venele esofagiene, iar Cosovan necesită tratament în condiții de staționar la specialist-hepatolog. La 13 iunie 2018, medicii din Administrația Națională a Penitenciarelor (ANP) au prescris lui Cosovan tratament staționar într-o unitate specializată din subordinea Ministerului Sănătății, deoarece tratamentul necesar nu putea fi acordat în sistemul penitenciar. Această prescripție nu a fost executată, fapt deplâns de apărare la 22 august 2018 la ANP (vezi para. 71). Aceste fapte confirmă starea gravă de sănătate a lui Serghei Cosovan și imposibilitatea acordării asistenței medicale necesare acestuia în sistemul penitenciar.

101. Prin sentința Judecătoria Chișinău din 11 iulie 2018 Serghei Cosovan a fost condamnat la șapte ani de închisoare. Apelul apărării a fost examinat de către completul din care făcea parte reclamanta în Curtea de apel în perioada 17 septembrie - 28 noiembrie 2018. În toată această perioadă, Serghei Cosovan era internat în instituții medicale. Completul din care a făcut parte reclamanta a dispus examinarea lui Cosovan de către un expert, în vederea stabilirii diagnozei și examinării posibilității punerii în libertate în temeiul art. 95 alin. (2) Cod penal. Deși a primit concluzia expertului, care confirma că boala de care suferea Cosovan îi permitea liberarea de executarea pedepsei, la 28 noiembrie 2018, completul din care făcea parte și Oxana Robu a respins cererea de liberare de la executarea pedepsei.

102. Reclamantei îi este imputat faptul că ea a respins solicitarea liberării lui Serghei Cosovan de executarea pedepsei contrar art. 95 alin. (2) Cod penal. Această normă se referă la două situații distincte, îmbolnăvirea în timpul

judecării cauzei și în timpul executării pedepsei. Din această normă rezultă în mod clar că persoana care, până la pronunțarea sentinței, s-a îmbolnăvit de o boală gravă ce împiedică executarea pedepsei, poate fi liberată de executarea pedepsei de către instanța de judecată care soluționează fondul cauzei penale. O interpretare diferită determină situații iraționale în care o persoană care are dreptul să fie pus în libertate este privată de libertate pe motive pur formale. Asemenea privări de libertate sunt contrare prezumției libertății și art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*mutatis mutandis* hot. CtEDO [Gusinskiy v. Rusia](#), 2004, § 68).

103. Prin art. 95 alin. (2) Cod penal instanța de judecată are obligația pozitivă de a analiza, cu prioritate, compatibilitatea stării de sănătate a persoanei deținute cu detenția. În cazul stabilirii incompatibilității stării de sănătate cu detenția, judecătorul nu are o altă alegere decât să dispună liberarea de executarea pedepsei. Acest fapt rezultă implicit și din Ordinului Ministrului Justiției nr. 331, din 6 septembrie 2006 (vezi para. 61). Conform pct. 24-25 din acest ordin, liberarea de executarea pedepsei nu este un drept, ci o obligație a sistemului penitenciar. În cazul stabilirii prin raportul comisiei medicale că deținutul este grav bolnav, iar maladia este menționată în ordinul dat, administrația spitalului penitenciar, în termen de cinci zile, va prezenta în instanța de judecată demersul privind liberarea condamnatului. În concluzie, art. 95 alin. (2) reprezintă o normă imperativă, deoarece nu oferă nicio discreție judecătorului în cazul întrunirii condițiilor pentru liberarea de executarea pedepsei cu închisoarea a persoanei grav-bolnave.

104. Reclamanta susține că liberarea în temeiul art. 95 Cod penal poate fi dispusă doar conform procedurii prevăzute de art. 469 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, adică doar la etapa executării pedepsei. O asemenea interpretare este restrictivă și nu reflectă cadrul normativ aplicabil în materia liberării din considerente medicale. După cum a fost menționat mai sus, art. 95 Cod penal prevede două situații distincte, liberarea la etapa judecării cauzei și la etapa executării pedepsei. Art. 469 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală se referă doar la a doua situație, ceea ce nu exclude și liberarea la etapa judecării cauzei. Mai mult, acest argument al reclamantei este contrar poziției completului care a judecat cauza Cosovan, din care ea a făcut parte. Acel complet, în noiembrie 2018, în contextul cererii apărării de aplicare a art. 95 alin. (2) Cod penal, a emis o încheiere prin care a dispus examinarea lui Serghei Cosovan de către un medic (vezi para. 72). Dacă argumentul reclamantei cu privire la inaplicabilitatea art. 95 Cod penal la etapa judecării cauzei ar fi fost valabil, această încheiere nu putea fi emisă.

105. Este incontestabil că în noiembrie 2018 Serghei Cosovan întrunea condițiile pentru liberarea de pedeapsă în temeiul art. 95 alin. (2) Cod penal. Diagnoza a fost stabilită acestuia cu mult timp înainte de 28 noiembrie 2018, când completul din care a făcut parte reclamanta a respins solicitarea de a-l libera pe Cosovan. Această diagnoză a fost confirmată de încă un expert care a emis concluzia la solicitarea completului din care a făcut parte și reclamanta. Maladia de care suferea Cosovan cădea sub incidența celor care permiteau liberarea (vezi para. 62). Acest fapt rezultă implicit și din liberarea lui Cosovan din detenție în anul 2019. Starea de sănătate precară a lui Cosovan nu putea să nu fie observată de reclamantă. În toată perioada judecării apelului acesta a fost deținut în

instituții medicale, din sistemul penitenciar sau private. De asemenea, apărarea insistă pe starea gravă de sănătate a lui Cosovan. Încă la 13 iunie 2018, ANP recunoștea că Cosovan avea nevoie de tratament în afara sistemului penitenciar, deoarece în sistemul penitenciar acesta nu putea fi tratat. Având în vedere diagnoza stabilită lui Cosovan, neacordarea acestui tratament în mod evident punea viața acestuia în pericol. În asemenea circumstanțe, omisiunea reclamantei de a dispune liberarea lui Serghei Cosovan în temeiul art. 95 alin. (2) Cod penal este deosebit de gravă și nu putea fi admisă în mod rezonabil de niciun judecător.

106. Cu referire la argumentul reclamantei că nu exista jurisprudență anterioară a CtEDO care să stabilească expres că menținerea în detenție în caz de boală terminală era contrară Convenției, instanța evidențiază cauzele Gulay Cetin v. Turcia, 5 martie 2013, Farbtuhs v. Letonia, 2 decembrie 2004, Dorneanu v. România, 28 noiembrie 2017. Acestea au fost adoptate cu mult timp înaintea deciziei din 28 noiembrie 2018 în cazul Cosovan. În acele cauze CtEDO a stabilit obligația autorităților de a lua în considerare eliberarea sau măsuri alternative pentru deținuții ale căror condiții medicale sunt incompatibile cu menținerea în detenție. În aceste circumstanțe este cert că, anterior deciziei din 28 noiembrie 2018, completul Curții de Apel Chișinău, din care făcea parte și Oxana Robu, CtEDO avea o jurisprudență suficientă a CtEDO care consacra obligația judecătorilor să evalueze compatibilitatea detenției cu starea de sănătate a persoanei și să adopte, atunci când este necesar, măsuri dictate de principiul umanismului și de buna administrare a justiției penale.

b) Hotărârea Naddur v. Republica Moldova, 13 decembrie 2022

107. Completul special al Curții Supreme de Justiție reține că cauza Naddur v. Republica Moldova se referă în principal la casarea unei sentințe de achitare emisă în prima instanță și condamnarea ulterioară în apel pentru comiterea escrocheriei în baza reaprecierii declarațiilor martorilor date în prima instanță, fără audierea acestora în instanța de apel. CtEDO a reținut încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție, apreciind că, după casarea achitării de către prima instanță, curtea de apel nu putea soluționa cauza în mod echitabil fără audierea directă a martorilor. Curtea a subliniat că stabilirea dacă reclamantul a comis escrocheria depindea esențial de aprecierea credibilității martorilor, aspect ce nu poate fi corect evaluat doar prin lectura declarațiilor consemnate în fața primei instanțe.

108. Oxana Robu a susținut că, la acea dată, Codul de procedură penală nu oferea soluții tehnice suficiente (teleconferință, posibilitatea de a-i cita eficient pe martorii aflați în străinătate, etc.), nu există dovada relei-credințe. La fel că CtEDO a reproșat mai degrabă insuficiențe sistemice și nicidecum rele intenții sau încălcarea flagrantă a legii de către completul de apel. Lipsa unei hotărâri similare anterioare.

109. Din materialele dosarului de evaluare rezultă că, prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 20 octombrie 2015 Naddur Issam învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190, alin. (5) din Codul penal a fost achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Achitarea s-a bazat pe declarația mai multor martori.

110. Prin decizia din 24 noiembrie 2016, Curtea de Apel Chișinău s-a menținut achitarea, decizie care a fost casată prin decizia din 30 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție și remiterea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel

Chișinău. Prin decizia din 26 ianuarie 2018, un complet al Curții de Apel Chișinău, din care făcea parte și Oxana Robu, a rejudecat cauza, a casat sentința de achitare și la condamnat pe inculpat. Procedând astfel, instanța de apel nu a audiat din nou victima sau alți martori, ci doar a citit declarațiile acestora din dosarul cauzei.

111. Instanța reține că argumentul referitor la obligația instanței de apel de a proceda la reaudierea părților și martorilor în contextul rejudecării unei cauze ce vizează o sentință de achitare este pe deplin întemeiat în lumina dispozițiilor art. 415 alin. (2¹) din Codul de procedură penală. Ea instituie o garanție procesuală esențială potrivit căreia instanța de apel nu este în drept să pronunțe o soluție de condamnare după a sentință de achitare fără a proceda în mod nemijlocit la audierea martorilor solicitați de părți. Reaudierea martorilor devine imperativă în situația în care declarațiile acestora constituie o probă de natură să influențeze în mod decisiv soluția. Simpla citire a depozițiilor consemnate în fazele anterioare ale procesului nu poate substitui evaluarea directă a credibilității martorilor.

112. Contrar argumentelor reclamantei, art. 415 alin. (2¹) din Codul de procedură penală era în vigoare la 26 ianuarie 2018, când completul din care făcea parte reclamanta a inversat soluția de achitare. Același lucru rezultă și din [hotărârea plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22, din 12 decembrie 2005](#), pct. 14.4. Aceste norme sunt imperative și nu oferă dreptul instanței de apel de a da o altă apreciere probelor testimoniale fără audierea nemijlocită a acestora. Teoretic, instanța de apel poate inversa soluția fără audierea martorilor, însă doar atunci când își bazează condamnarea pe alte probe și o justificare foarte convingătoare de ce consideră probele testimoniale neconcludente sau inutile. Totuși, în decizia din 26 ianuarie 2018, completul din care a făcut parte reclamanta nu a oferit o asemenea motivare. Prin urmare, la adoptarea deciziei din 26 ianuarie 2018 incontestabil a fost încălcat art. 415 alin. (2¹) din Codul de procedură penală.

113. Instanța de asemenea constată că la 26 ianuarie 2018 exista o jurisprudență bogată în cauzele moldovenești în care CtEDO a constatat o violare a dreptului la un proces echitabil în situații similare. Prima violare de acest gen a fost constatată în cauzele moldovenești încă în anul 2007, în cauza Popovici v. Moldova. Până la 26 ianuarie 2018, CtEDO a constatat de cinci ori că Republica Moldova a comis încălcări de acest gen a dreptului la un proces echitabil (cauzele Popovici, Năvoloacă, Dan, Lazu și Manoli). Având în vedere numărul unor asemenea condamnări și cele menționate în paragraful precedent, precum și severitatea pedepsei aplicate prin decizia din 26 ianuarie 2018, abaterea admisă nu poate fi considerată o scăpare neglijabilă.

114. Instanța reține că argumentul reclamantei, potrivit căruia instanța de judecată „nu putea, din oficiu, să examineze probele”, este neîntemeiat. Potrivit principiilor fundamentale ale procesului penal și cadrului normativ aplicabil, sarcina administrării probatoriului în vederea susținerii acuzației aparține în exclusivitate acuzării. Dacă acuzarea nu își exercită competențele legale – inclusiv aceea de a solicita audierea martorilor – instanța este lipsită de temei pentru a pronunța o hotărâre de condamnare. Acest fapt rezultă în mod explicit din hotărârea [Lazu v. Moldova](#) (2016), § 41.

115. Totodată completul de judecată reține ca fiind întemeiate contraargumentele Comisiei de evaluate precum că prin decizia din 30 mai 2017

Curtea Supremă de Justiție nu a menționat că Curtea de Apel ar trebui să pronunțe o condamnare fără audierea martorilor. Acest fapt nu rezultă din decizia Curții Supreme de Justiție. Prin urmare, și în această parte argumentele reclamantei sunt nefondate.

116. Completul atestă practica răspândită în trecut la curțile de apel de a decide astfel cum a procedat completul din care făcea partea reclamanta prin decizia din 26 ianuarie 2018. Acest fapt rezultă și din cele peste 15 hotărâri ale CtEDO în care a fost constatată încălcarea dreptului la un proces echitabil de către Republica Moldova ca urmare a neaudierii în instanța apel a martorilor puși la baza sentinței de achitare. Existența acestei practici nu este o scuză pentru încălcarea drepturilor omului, el constituie un factor la stabilirea faptului dacă abaterea este suficientă pentru a dispune nepromovarea evaluării externe prin prisma criteriilor menționate în para. 89.

c) Hotărârea V.P. v. Republica Moldova, 6 septembrie 2022

117. Completul reține că această cauză vizează condamnarea reclamantului în cadrul unei proceduri penale, fără a i se da posibilitatea de a chema doi martori importanți pentru apărare.

118. CtEDO a reținut că orice declarații pe care D.G. și A.G. le-ar fi putut face ar fi fost decisive în stabilirea faptelor și ar fi putut avea un impact asupra calificării juridice a acuzației. Prin urmare, cererea de audiere a acestor doi martori a fost suficient de motivată și relevantă pentru obiectul acuzației (§ 15 din hotărâre). Instanțele naționale nu au luat în considerare relevanța mărturiilor lui D.G. și A.G. și nu au motivat suficient decizia lor de a renunța la acestea (§ 16 din hotărâre).

119. Audierea celor doi martori în cadrul procedurii a fost crucială nu numai din cauza relevanței și a caracterului posibil decisiv al declarațiilor lor, ci și din cauza faptului că principalul element de probă pe care s-au bazat instanțele pentru a-l găsi vinovat pe reclamant, și anume declarațiile lui N.C., părea să fi fost viciat de inconsecvențe. În concret, în septembrie 2011, acesta nu a menționat că ar fi întreținut relații sexuale cu reclamantul, apoi, două luni mai târziu, a afirmat contrariul, iar doi ani mai târziu pare să-și fi amintit lucruri pe care nu le știa în 2011. Astfel, potrivit CtEDO, faptul că tribunalele naționale nu i-au audiat pe D.G. și A.G. a subminat caracterul echitabil general al procesului (§ 17 din hotărâre).

120. Curtea a constatat că, prin neacordarea dreptului apărării de a-i audia pe D.G. și A.G. și prin acceptarea tuturor argumentelor și probelor acuzării, instanțele de judecată au creat un avantaj inechitabil în favoarea acuzării și, prin urmare, l-au privat pe reclamant de orice posibilitate practică de a contesta efectiv acuzațiile formulate împotriva sa (§ 18 din hotărâre).

121. Reclamanta, în cererea de chemare în judecată, a subliniat că, probele administrate au demonstrat comiterea infracțiunii, a decis să respingă cererea de audiere a lui D.G. deoarece acesta era minor la momentul comiterii infracțiunii, iar la acel moment a considerat că era inadecvat să de dispună o nouă audiere a victimei minore, existând deja declarațiile obținute sub garanții procedurale la fond și confruntări, a urmărit respectarea drepturilor garantate de Convenția

Consiliului Europei privind protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzurilor sexuale, cunoscută și sub denumirea de „Convenția de la Lanzarote”.

122. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 22 decembrie 2014 V.P. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2) și (4), art. 206 alin. (3) lit. b) din Codul penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă 16 ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis. Sentința s-a bazat în mod determinant pe declarațiile părții vătămate.

123. Prin apelul înaintat acesta a susținut că prima instanță și-a întemeiat sentința pe declarațiile uneia dintre victime, fără a-i oferi posibilitatea de a audia oricare dintre victime și că prima instanță a refuzat să-l audieze pe A.G., care a fost un martor-cheie în cauză. Materialele prezentate la dosarul de evaluare electronic rezultă că instanța de apel nu a audiat niciuna dintre victime, ci s-a bazat doar pe declarațiile date de N.C. în timpul urmăririi penale. La 19 mai 2015, instanța de apel, în temeiul art. 90 alin. (3) pct. 8 din Codul penal, a respins cererea de audiere a martorului A.G. din motiv că este coparticipant la infracțiunea dată. D.G. nu a fost audiat pentru a proteja minorul. La 01 iunie 2015, Curtea de Apel Chișinău a respins ca neîntemeiate cererile de apel ale părții și a menținut sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 22 decembrie 2014.

124. CEDO a menționat că în circumstanțele cauzei, orice declarații pe care D.G. și A.G. le-ar fi făcut ar fi fost decisive pentru stabilirea circumstanțelor și ar fi putut avea impact asupra calificării juridice a faptei. Prin urmare, cererea de audiere a celor doi martori a fost suficient de motivată și relevantă pentru obiectul acușării. Hotărârile instanțelor naționale nu conțin nicio examinare a relevanței eventualelor declarații ale lui D.G. și A.G. În plus, examinând materialele prezentate de către părți, CtEDO nu a fost convinsă că fuseseră depuse toate eforturile rezonabile pentru a asigura prezența lui D.G. în instanțele de judecată.

125. Completul Curții de Apel Chișinău, din care a făcut parte și subiectul evaluării, a respins nejustificat cererile de audiere, fără a prezenta o motivare convingătoare privind relevanța acestor probe. În același timp, el a acordat credit integral declarațiilor unui martor ale cărui afirmații au fost afectate de inconsecvențe, acestea reprezentând baza principală pentru condamnarea reclamantului la 16 ani de închisoare.

126. Articolul 389 alin. (1) din Codul de procedură penală prevedea că sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Alineatul (2) prevedea că sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor. Aceste norme impun obligația de a administra și examina toate probele într-un mod echitabil, atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului. Alin. (3) al acestui articol prevede că declarațiile martorului date la etapa urmăririi penale pot fi puse la baza sentinței de condamnare doar dacă au fost coroborate cu alte probe. În acest caz, instanța nu a respectat aceste norme imperative, pronunțând o hotărâre de condamnare în lipsa unor probe esențiale pentru apărare și bazându-se preponderent pe declarații

obținute în faza urmăririi penale. Instanța de apel de asemenea a respins audierea a doi martori esențiali fără o motivare convingătoare.

127. După cum a constatat CtEDO, principalul element de probă pe care s-au bazat instanțele pentru a-l găsi vinovat pe reclamant și pentru a-l condamna la 16 ani de închisoare a fost una dintre declarațiile victimei, care părea să fi fost viciată de inconsecvențe (vezi para. 77). CtEDO a conchis că, prin neacordarea dreptului apărării de a audia martori-cheie și prin acceptarea tuturor argumentelor și probelor acuzării, judecătorii au creat un avantaj inechitabil în favoarea acuzării și l-a privat pe inculpat de orice posibilitate practică de a contesta în mod eficient acuzațiile formulate împotriva sa, ce a condus la o condamnare la 16 ani de închisoare.

128. Argumentul reclamantei precum că a considerat inadecvat să de dispună o nouă audiere a victimei din motiv că acesta era minor, nu poate fi reținut. Din materialele cauzei rezultă că D.G. avea deja 20 de ani la momentul pronunțării deciziei din 1 iunie 2015. El a fost citat la Curtea de Apel, dar nu s-a prezentat. Din materialele cauzei nu rezultă că instanța de apel a depuseforturi pentru a-l aduce la audiere. De asemenea, A.G., deși a fost inculpat, dacă dorea, putea să facă declarații, așa cum prevede art. 90 alin. (2) Cod de procedură penală. Respingerea din start al unui asemenea martor, în condițiile în care acuzarea se baza în mod determinant pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate, ridică întrebări serioase în ceea ce privește echitatea procesului.

129. Cu referire la argumentul reclamantei că nu exista jurisprudență CEDO cu o situație identică, se reține cauza Popov v. Rusia, 13 iulie 2006, § 188; Kasparov și alții v. Rusia, 3 octombrie 2013, §§ 64 - 69). În cauza Popov v. Rusia, CtEDO a notat că, având în vedere că condamnarea reclamantului s-a bazat pe probe contradictorii împotriva sa, refuzul instanțelor naționale de a examina martorii apărării fără a ține seama de relevanța declarațiilor acestora a condus la o limitare a drepturilor apărării incompatibilă cu garanțiile unui proces echitabil consacrate la articolul 6 din Convenție.

130. Completul notează că, deși acțiunile reclamantei au fost vizate în mai multe hotărâri CtEDO, Consiliul Superior al Magistraturii a pus la baza hotărârii de nepromovare a evaluării doar trei hotărâri. În cauza Naddur completul din care a făcut parte reclamanta a adoptat o hotărâre de condamnare, casând o sentință de achitare, contrar practicii bogate a CtEDO în cauzele moldovenești constituită de mai mulți ani. Încălcarea era evidentă și în cauza Cosovan. În cauza Cosovan, din cauza erorii admise de completul din care a făcut parte reclamanta, o persoană grav bolnavă a fost deținută în mod nejustificat în penitenciar mai multe luni, deși acesta suferea de o boală letală, iar starea sănătății ei se deteriora. În celelalte două cauze, contrar standardelor CtEDO, două persoane au fost condamnate la perioade lungi de detenție. Completul de asemenea notează că, în pofida încălcărilor evidente a standardelor CtEDO, reclamanta nu a recunoscut aceste abateri, ci a încercat să aducă justificări care, fie erau în contradicție cu materialele cauzei, fie erau vădit neîntemeiate. Chiar dacă cele trei hotărâri, examinate separat, ar fi putut să nu atingă nivelul de gravitate suficient pentru a nu promova evaluarea, toate trei, coroborate între ele, nu permit Curții Supreme de Justiție să ajungă la concluzia că Consiliul Superior al Magistraturii a depășit limitele dreptului discreționar la adoptarea hotărârii contestate.

131. Cu referire la argumentul reclamantei Oxana Robu, precum că contrar prevederilor art. art. 31, 118 din Codul administrativ, hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/26 din 20 iunie 2025 ar fi una nemotivată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție susține că respectiva hotărâre îndeplinește exigențele de claritate, precizie și completitudine ale motivării, fiind indicat suficient de clar probatoriul reținut, normele de drept aplicate, rațiunile Consiliului Superior al Magistraturii pentru acceptarea raportului de nepromovare a evaluării externe.

132. Referirea reclamantei în cadrul dezbatelor judiciare la cauza Minciuna Anatolie vs Comisia de evaluare externă nr.3-20/24 din 02 iunie 2025, nu se va reține, odată ce procedurile și criteriile de evaluare în cadrul celor două cauze diferă, or, în cauza judecătorului Anatolie Minciuna evaluarea externă s-a realizat în baza Legii nr. 26/2022, care reglementează raporturile juridice aferente procedurii de evaluare a integrității candidaților la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, al Consiliului Superior al Procurorilor, precum și a candidaților la funcția de membru în organele specializate ale acestora, ca etapă obligatorie a procesului de selectare a candidaților și de alegere sau numire a acestora în funcțiile respective. Iar, Legea nr 26/2022 în art. 13 alin. 5 specifică faptul că, se consideră că un candidat nu întrunește criteriile de integritate dacă s-a constatat existența unor dubii serioase privind conformitatea candidatului cu cerințele prevăzute la art.8, care nu au fost înlăturate de către persoana evaluată. Cu atât mai mult că, în cauza lui Anatolie Minciuna, dubiile Comisiei de evaluare cu privire la cele 11 cauze CtEDO apar ca fiind nefundamentate în mod suficient, în condițiile în care nu a fost efectuată o analiză detaliată a dosarelor de fond, care au stat la baza condamnărilor. În absența unei examinări riguroase a elementelor cauzelor, inclusiv a materialelor deciziilor interne și a circumstanțelor în care acestea au fost pronunțate și care au fost obiect de examinare la CtEDO, concluziile Comisiei de evaluare s-au reținut a fi premature.

133. Urmează a fi respinsă și susținerea reclamantei precum că nu a fost respectat principiul egalității și nediscriminării, nefiind tratată în mod egal cu persoanele aflate în situații similare, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că acest fapt nu a fost probat. Astfel, instanței nu i-au fost relevate acele situații comparabile și care ar fi identice sau aproape identice situației reclamantei, pentru a fi supuse analizei dacă într-adevăr așa s-a procedat. Astfel, se deduce că sunt absolut neîntemeiate alegațiile reclamantei, precum că CSM și-ar fi exercitat discreția sa în mod diferit.

134. Simpla menționare a faptului că judecătorii Alexandru Spoială, Victoria Sîrbu și Marcel Juganari, au fi fost implicați în cauze examinate de CtEDO nu este suficientă, or fiecare evaluare este individualizată și se bazează pe circumstanțele particulare ale activității și conduitei subiectului evaluării. Mai mult, situațiile invocate nu sunt comparabile cu a sa - fie pentru că judecătorii respectivi aveau o implicare periferică în hotărârile problematice, fie pentru că în acele spețe hotărârile emise de subiecți nu corespundeau perioadei de 10 de ani de evaluare a criteriului prevăzut de art. 11, alin. (2), lit. a) din Legea nr. 252/2023, fie nu a existat o corelație între conduita concretă și încălcarea constatată de CtEDO.

135. Completul, de asemenea, notează că nu orice tratament diferențiat este contrar legii. Legea interzice doar discriminarea, adică tratarea diferită a grupurilor de persoane în baza unui anumit criteriu, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (a se vedea art. 2 al [Legii nr. 121/2012](#)). Reclamantul nu a explicat în baza cărui criteriu el a fost discriminat, ceea ce slăbește și mai mult argumentul cu privire la discriminare.

136. Chiar dacă un tratament discriminator ar fi avut loc, aceasta nu înseamnă automat că reclamantul trebuie să beneficieze de același tratament ca și celălalt grup cu care se compară. Nu este exclus ca în cazul celui alt grup actul administrativ să fi fost greșit, iar în cazul grupului din care face parte reclamantul el este corect. Prin urmare, atunci când se invocă aspecte cu privire la tratamentul diferențiat, examinarea contestației se va limita oricum la aspectele care rezultă din art. 19 alin. (6) din Legea nr. 252/2023, adică la cele care puteau duce la promovarea (în cazul hotărârii CSM de nepromovare) sau nepromovarea (în cazul hotărârii CSM de promovare) evaluării.

137. În ceea ce privește testul proporționalității, Completul reține că Legea nr. 252/2023 a fost declarată constituțională. Efectele nepromovării evaluării externe sunt prevăzute de lege și oportunitatea aplicării unor limitări a drepturilor reclamantei nu mai poate fi pusă în discuție în această procedură judiciară.

138. Reclamanta susține că faptele reținute în sarcina sa ar fi prescrise, raportându-le la regimul juridic al răspunderii disciplinare reglementat de Legea nr. 178/2014. Procedura aplicabilă în cauză nu este reglementată în mod exclusiv de Legea nr. 178/2014, ci este stabilită de Legea nr. 252/2023, care instituie un mecanism distinct de evaluare externă a integrității etice și financiare a judecătorilor. Prin urmare, prevederile privind prescripția aplicabilă în materie disciplinară nu sunt incidente în această procedură, iar susținerile reclamantei sunt lipsite de temei legal.

139. La fel este nefondat și pretinsul viciu de procedură invocat de reclamantă. Obiectul acestei proceduri se referă la legalitatea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii. Deciziile Comisiei sunt adoptate exclusiv de membrii acesteia, nu de către personalul care asistă Comisia. Decizia cu privire la promovarea sau nepromovarea evaluării o ia Consiliul Superior al Magistraturii, nu Comisia de evaluare a judecătorilor. Raportul Comisiei nu este unul obligatoriu pentru Consiliu. În orice caz, orice vicii în procedura Comisiei pot și invocate în ședința Consiliului Superior al Magistraturii. Prin urmare, necunoașterea membrilor secretariatului Comisiei și posibile conflicte de interese nu pot afecta grav corectitudinea evaluării efectuate de Consiliul Superior al Magistraturii, pentru ca aceasta să cadă sub incidența art. 19 alin. (6) al Legii nr. 252/2023.

140. Cu referire la alegațiile privind vicierea procedurii de vot în cadrul ședinței CSM, prin faptul că în dreptul numelui membrului Ion Guzun a figurat mențiunea „no vote”, se reține că potrivit extrasului din procesul-verbal al ședinței Plenului CSM nr. 26 din 20 iunie 2025, la ședință au fost prezenți 10 membri, la examinarea chestiunii nr. 2 cu privire la raportul Comisiei de evaluare externă privind evaluarea judecătoarei Oxana Robu de la Curtea de apel (deliberarea și pronunțarea) membrul CSM Sergiu Băieșu a părăsit sala Plenului CSM la 10¹³ din motiv că nu a participat la examinarea în fond a subiectului și

din acest motiv nu a participat nici la deliberare și pronunțarea soluției. Astfel în rezultatul votării, cu 7 (șapte) voturi pro și 2 (două) voturi împotriva, Plenul CSM a adoptat hotărârea. Prin urmare, completul admite că la transmisiunea live a ședinței CSM s-a produs o deficiență tehnică din care motiv în dreptul membrului Ion Guzun a figurat mențiunea „no vote”.

141. În concluzia celor constatate și enunțate, completul special al Curții Supreme de Justiție concluzionează că cererea de contestare formulată Oxana Robu este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, întrucât nu există motive, care să justifice anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/26 din 20 iunie 2025, prin care a fost acceptat raportul cu privire la evaluarea externă a judecătorului Curții de Apel Centru, Oxana Robu, vizând nepromovarea evaluării.

142. În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, art. 19 alin. (5) pct. 1) al Legii nr. 252 din 17 august 2023 privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor și modificarea unor acte normative,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Respinge contestația depusă de Oxana Robu împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, terț Comisiei de evaluare a judecătorilor cu privire la anularea actului administrativ și dispunerea reluării procedurii de evaluare.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Stella Bleșceaga

Diana Stănilă